

МОЛОДІЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 19 квітня 1984 року

№ 47 (3398).

Ціна 2 коп.

ОДНОСТАЙНА ПІДТРИМКА

У промові на квітневому (1984 р.) Пленумі ЦК КПРС товариш К. У. Черненко наголосив на тому, що ким би не стали наші діти — робітниками чи агрономами, вченими чи інженерами — вони повинні діставати класове загартування в трудових колективах. Треба добиватися, щоб їх знайомство з виробництвом давало саме той виховний ефект, який нам потрібен.

Ми готуємо майбутніх хліборобів, пасічників, квітників-декораторів. Більше шестистот випускників нашого профтехучилища поповнили ряди трудівників за три роки одинадцятирічної школи. Нинішні учні закріплюють свої теоретичні знання на практичних заняттях у полі, в теплицях. Адже, як виразиться в «Основних напрямках реформи про загальноосвітню і професійну школу», важливо, щоб юнаки і дівчата практично включилися у виробничі відносини, діставали життєві уявлення про план, трудову і виробничу дисципліну, вчилися цінити трудовий карбованець.

Чим тіснішими будуть зв'язки ПТУ і виробництва, тим вагомішими будуть результати цього співробітництва.

Г. БЕЗПАЛА,
секретар комсомольської організації Дмитрівського СПТУ № 9.
Знам'янський район.

* * *

Трудівники нашого колгоспу одностайно схвалюють рішення квітневого Пленуму ЦК КПРС, обрання Генерального секретаря ЦК КПРС товариша К. У. Черненка Головою Президії Верховної Ради СРСР.

«Тепер, як ніколи, потрібні важливі, ретельно зважені рішення і велика організаторська робота, щоб значно підвищити ефективність економіки і на цій основі неухильно поліпшувати умови життя всіх радянських людей», — наголошував у виступі на першій сесії Верховної Ради СРСР одинадцятого скликання Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш К. У. Черненко.

Ці слова безпосередньо стосуються і нас, молодих

механізаторів, бо ж у них міститься зміст наших повсякденних турбот і прагнень.

Присмню усвідомлювати свою причетність до реалізації Продовольчої програми. Я очолюю комсомольсько-молодіжний колектив ланки по вирощуванню кукурудзи. Ми підтримали ініціативу олександрійських і новоукраїнських кукурудзозодів і вирішили зібрати не менш як по 50 центнерів зерна качанистої з гектара. Не сьогодні-завтра почнемо сіяти кукурудзу. Площу в 75 гектарів думаємо впорати за три дні.

В. КІРОВ,
механізатор колгоспу імені Димитрова, делегат XIX з'їзду ВЛКСМ.
Вільшанський район.

...І психологія

відповідальності

Минає рік з часу публікації в нашій газеті статті Героя Соціалістичної Праці, бригадира тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району В. С. Андріяша «Хліб наш насущний». В ній знатний механізатор поділявся роздумами з проблем дальшого розвитку сільськогосподарського виробництва, говорив про місце комсомольців і молоді у вирішенні відповідальних завдань одинадцятирічної п'ятирічки. Після виступу В. С. Андріяша в газеті з'явилася нова рубрика «П'ятирічка і ми. Розмова з молодим сучасником». Під цією рубрикою редакція посилає ділову зацікавлену розмову про конкретний внесок кожної молодої людини у виконання Продовольчої програми, завдань одинадцятирічної п'ятирічки. Бюро обкому комсомолу схвалило ініціативу

п'ятирічка і ми

РОЗМОВА З МОЛОДИМ СУЧАСНИКОМ

газети щодо публікацій під рубрикою «П'ятирічка і ми. Розмова з молодим сучасником».

За цей час на сторінках газети виступили робітники, колгоспники, спеціалісти, комсомольські працівники, які говорили про резерви дальшого підвищення продуктивності праці, розкривали досвід роботи, ділилися думками з питань морально-соціальних аспектів організації соціалістичного змагання, відповідальності за доручену ділянку роботи. Словом, говорили про те, що треба сьогодні зробити для того, аби завтра працювати ще краще, продуктивніше.

Ці ж питання порушили і учасники розмови, яку редакція провела в колгоспі імені Щорса Долинського району. У розмові за «круг-

лим столом» «Молодого комунара» взяли участь: **Г. Акимов** — заступник голови обласькогосптехніки, **А. Радченко** — механізатор, наставник молоді, **Г. Журавель** — механізатор, **О. Собко** — голова колгоспу імені Щорса, **В. Майсюк** — механізатор, **М. Баздир** — бригадир тракторної бригади № 2, **Р. Рісенко** — трактористка, **Л. Синюк** — заступник голови колгоспу по роботі з молоддю, **М. Дружина** — тракторист, **В. Дубовий** — бригадир тракторної бригади № 1, **М. Романов** — механізатор, наставник, **В. Польовий** — в. о. головного інженера колгоспу, **В. Панченко** — перший секретар Долинського райкому ЛКСМ України, **В. Платаний** — механізатор.

(Матеріали «круглого столу» читайте на 2-й стор.).

ПОЗИВНІ «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

З ЕНТУЗІАЗМОМ

В успішному виконанні зобов'язалися чотиримісячне виробниче завдання виконати до 114-ї річниці від дня народження В. І. Леніна, а день комуністичного суботника зробити днем найвищої продуктивності праці. Тут планують випус-

тити 50 кубічних метрів залізобетону. Половину його комсомольці виготовлять із зекономленої сировини.

І. ГУЩА,
Добровеличківський район.

УРОЖАЙ-84

ДОВІР'Я ОКРИЛЮЄ

Із Запоріжжя, де проходило навчання у зональній комсомольській школі, секретар комітету комсомолу Віктор Соловйов повернувся в кінці березня. І одразу до голови колгоспу:

— Ну, що? Як і домовлялися, засівати поле другої тракторної буде молоді?

— Той заперечливо похитав головою.

— Ні, Вікторе, мабуть, зачекаємо цього року... І подумавши, додав:

— Досвід, сам розумієш...

Заступником голови колгоспу по роботі з молоддю В. Соловйов став недавно, в кінці минулого року. Сам родом з Компаніївки, Віктор попросився у райкомі комсомолу до Мар'ївки. Як обрали комсомольським ватажком, навздогін взявся за діло. Спершу навів належний порядок у внутрішнілківській роботі. За півроку кількість спілчан у господарстві виросла з 42 до 79.

Ще восени з'явився цікавий задум: у другій тракторній бригаді 11 ком-

сомольців, отож чому б не створити на період посівної комсомольсько-молодіжний екіпаж. Домовився з головою колгоспу Леонідом Михайловичем Ковтушем. І ось тобі маєш!..

— Розумієш, Вікторе, сіва — основа врожаю. Ну, звичайно, довірити її Сергію Чабарай і Віктору Вовку я можу. А іншим? Вони ж тільки-но прийшли із курсів механізаторів. Тим більше, ти знаєш, що тракторна перейшла на бригадний підряд. А тут головне — кінцевий результат. Ні, ризикувати не можна...

Думку голови підтримав і головний агроном А. П. Грицаєнко, і бригадир тракторної бригади № 2 Г. М. Півнев.

— То може ланку по вирощуванню кукурудзи створимо? — не здавався Віктор.

— А що, думка неоганна. Дамо твоїм хлопцям сотню гектарів, хай вирощують. Тільки ж і качиниства потребує досвіду. Отже, закріпимо за хлоп-

цями наставників, — підтримав Л. М. Ковтуш.

Того дня Віктор довго не міг заснути, згадуючи розмову в правління. Правий усе ж голова, кажучи про брак досвіду. Он Сашко Калабанов тільки-но з СПТУ, Сергій Сабуров тільки-но був різноробочим. Толя Гриценко і Вітя Ніколін — шоферували... Так, сіяти відразу і цукрові, і соняшник, і пшеницю їм дійсно ще не до снаги. Візьмемося за кукурудзу: тут поряд і Сергій Чабарай — один з кращих молодих механізаторів району, і Віктор Вовк, який за кілька років роботи в колгоспі перепроцював чи не на усіх видах техніки... Отже, кукурудза.

На другий день Віктор зібрав майбутніх членів ланки. Говорили про труднощі. Що грунт восени не вони готували, що колгосп тільки другий рік практикує вирощування качиниствої за індустриальною технологією... Але у кожного

відчувалася гордість за виявлене довір'я.

Слово взяв ланковий Сергій Чабарай:

— Хлопці, за нами закріпили 100 гектарів, тобто третину колгоспних площ, відведених під зернову кукурудзу. Завдання складні й відповідальні. Розумію, що є в нас перепони на шляху до високого врожаю. Та й ланку нашу створено, що й казати, пізнавато. Але нам дають хороші гібриди, нову техніку. Плюс наше звазяття і, думаю, 45 центнерів з гектара нам під силу...

Не сьогодні-завтра комсомольсько-молодіжна ланка Сергія Чабарая вийде у поле. Вийде, щоб покласти добірне зерно у розпушений ґрунт. І радітимуть хлопці, коли з'являться перші дружинні сходки.

Довір'я! Воно окриляє, кличе до трудових звершень...

А. БЕЗТАКА,
спецкор «Молодого комунара».

Колгосп імені Тельмана, Компаніївський район.

Колгосп імені XX з'їзду КПРС — одне з передових господарств Петрівського району. Немала заслуга в цьому молодого комуніста головного агронома Олексія ПЕРЕСУНЬКА. Почуття високої відповідальності за доручену справу, глибокі знання, суворий контроль за своєчасним проведенням усіх агротехнічних заходів — ці якості молодого спеціаліста допомагають колгоспу з року в рік одержувати високі врожаї сільськогосподарських культур.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

...І ПСИХОЛОГІЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

КРУГЛИЙ СТІЛ «МК»

Г. АКИМОВ

Г. ЖУРАВЕЛЬ

О. СОБКО

М. БАЗДІР

В. МОЙСЮК

В. ПАНЧЕНКО

Г. АКИМОВ,
заступник голови
облсільгосптехніки:

— Людям завжди властиве почуття гордості за наслідки своєї праці, за справу, яку вона робить, який часто віддає все своє життя. Гордість за свою професію. Думаю, чи не це почуття є тим животворним стимулом, який приносить радість у життя? І знайомий хлібороб В. С. Андріяш, якого я знаю, від душі сказав, що гордий приналежністю до славного хліборобського роду. І сьогодні він, як і багато наших ветеранів — механізаторів області, своєю працею на землі утворюють і передають молоді саме те почуття гордості, любові до почесної професії хлібороба.

Механізаторині — центральна фігура на селі. Бо сільськогосподарська праця все більше перетворюється в індустріальну. Нову енергонасичену техніку одержує нині село. Хіба можна, скажімо, по продуктивності порівняти зернозбиральний комбайн СК-3 з новою машинною «Дон-1500», чи трактор ХТЗ із сучасним К-700? І кому ж, як не молоді, освоювати цю техніку, працювати на ній. У Продовольчій програмі країни ставиться завдання завершити комплексну механізацію рослинництва і тваринництва. І справа ця за комсомольцями і молоддю.

Висока професійна майстерність, знання, вміння, ентузіазм — ось риси, якими має володіти молодий механізатор, кожен трудівник села. І приємно, коли молоді на ділі доводять це. Наприклад, комсомолец, бригадир М. Сидоренко з Бобринської райсільгосптехніки, працюючи на кормозаготівельному комплексі Е-281, добився 600-гектарного виробітку. Це справді рекорд. А скільки подібних прикладів є і в колгоспі імені Шорса, де ми сьогодні ведемо розмову.

У чому секрет цих успіхів? На подібні запитання завжди важко дати однозначну відповідь. Але, думаю, в будь-якій роботі на перший план треба ставити особисту відповідальність, сумління, вболівання за доведену справу. А це почуття прищеплюється не карбованцем, не контролем, а виховується і виховується роками, ще з дитинства.

Думаю, правильно ми сьогодні порушили питання участі молоді у вирішенні важливих завдань Продовольчої програми, одинадцятої п'ятирічки в цілому. Бо майбутнє наше, майбутнє, наше завтра.

Г. ЖУРАВЕЛЬ,
механізатор:

— Коли обговорювали статтю В. С. Андріяша, надруковану в газеті, між нами, молодими механізаторами, зав'язалася невелика суперечка. А привід, здавалось би, дріб'язковий: скільки працює трактор без капітального ремонту. І чи потрібно продовжувати строки служби машин? Сьогодні, думаю, питання ефективного, бережливого ставлення

до техніки стоїть особливо гостро. А чому? Відповім так: молодим соромно перед нашими батьками, коли ми, маючи таку техніку, не будемо берегти її, не доглядатимемо високої продуктивності. Скільки тоді було машин на селі, а скільки зараз.

І ось із часу тієї розмови минув майже рік. Хочу сказати, що молоді механізатори не підвели. Закріплену техніку дбайливо доглядаємо, високопродуктивно використовуємо. Торік наша тракторна бригада добила підвищення продуктивності праці, зниження собівартості продукції. І нам приємно, що в цьому є внесок комсомольців і молоді.

Нам у колгоспі довіряють. З одного боку — це підбадьорює, додає настроя в роботі, а з іншого — довіря покладає відповідальність. Відповідальність перед колгоспом, перед власною совістю. Тож завжди даємо рішучий білий недбайливим, недарям, прогульникам, любітелям заглянути в чарку. Такі підводять колектив. Наприклад, комсомолец тракторист В. Шербина погано працював, ніяк. Неодноразово його прізвисько фігурувало серед порушників дисципліни в «Комсомольському прожекторі». Не допомогло. Тоді КМК вирішив зняти його з роботи на тракторі.

Чи часто ми замислюємося над питаннями: що я зробив для того, аби працювати ще краще, продуктивніше? Який мій особистий внесок у виконання Продовольчої програми, завдань п'ятирічки? Думаю, ще ні. Бо в нас резерви. Ось один із них — уміння організувати соціалістичне змагання. Я, скажімо, змагаюсь з О. І. Пісуним. Оцінку змагання за підсумками даємо в основному за кількісними показниками. Чому б не по-змагаючись, скажімо, в тому, хто як використовує свій робочий час. Або план нам доводять по обсягу робіт. А скільки паливно-мастильних матеріалів витрачаємо на ту чи іншу роботу? Ніхто з нас не знає, яка економія їх за день, тиждень, місяць, де тут маємо успіхи, а де прорахи. Гадаю, ми, молоді механізатори, й самі в цьому ще мало проявляємо ініціативи. Треба виховувати в собі почуття господаря в усьому.

О. СОБКО,
голова колгоспу
імені Шорса:

— Наше господарство спеціалізується в рослинництві на вирощуванні насіння люцерни, а в тваринництві — на вирощуванні пестелей. Маємо понад 8 тисяч гектарів орної землі. Тому ой як потрібні колгоспу робочі руки. До вирішення питання закріплення молоді на селі підходимо комплексно. Що маю на увазі? Насамперед прагнемо оточити молодих людей турботою і увагою. Повертається, скажімо, юнак зі служби в армії — він не сяде на списану машину. Бо чого може навчитися на ній молодий механізатор?

Крім того, новачків оточують турботою досвідчені

механізатори. Вони не лише передають молодим свій досвід, а й прищеплюють їм бережне ставлення до техніки, землі, почуття відповідальності, дають зрозуміти професію механізатора, тваринника, переконатися, що це і є найбільш шановані професії на селі.

А це дуже важливо — пересвідчитися в престижності обраної професії. І приємно, коли серед переможців соціалістичного змагання, кращих людей колгоспу і молоді механізатори, оператори машинного доїння.

У сьогоднішній розмові ми правильно порушили питання трудового сумління, відповідальності за доручену справу. Часто ми бачимо, рахуємо, підсумовуємо виробничі показники, говоримо про суто виробничі справи. І забуваємо про те, як багато залежить від настрою, з яким іде людина на роботу. Та й факторів, які сприяють доброму настрою, важаю, теж немало. Закріпленню молоді на селі сприяє і соціальний фактор. Ми розуміємо це. Нині у господарстві є хороший будинок культури, дитячі садки. Колгосп споряджує будинки для молодих сімей. Тільки в цьому році їх плануємо побудувати близько двадцяти.

Постійно приділяємо увагу підвищенню професійної майстерності механізаторів. Правління колгоспу разом з комітетом комсомолу щороку організовують навчання молодих механізаторів. Проводимо їх перекваліфікацію.

Цього року обидві тракторні бригади перейшли на бригадний підряд. Зіткнулися з рядом труднощів. Їх будемо долати. Але якщо одне, що підряд — це творчість. І правильно підкреслювали учасники розмови: бригадний підряд потребує високої організованості, свідомості кожного трудівника.

М. БАЗДІР,
бригадир тракторної
бригади № 2:

— Розмова у нас триває ділово, зацікавлено. Адже кожному хліборобу близькі сьогодні слова нашого колеги Віктора Степановича Андріяша: «Я — хлібороб. І треба завжди думати про відповідальність перед земле-годувальницею». Про це ми маємо пам'ятати повсякчас.

Колектив нашої бригади з року в рік добивається високих і стабільних врожаїв усіх сільськогосподарських культур, має хороші економічні показники. Але за показниками стоять люди, які полюбляють землю. А земля сильна людьми.

Якось рано-вранці з бригади в поле від'їжджали трактори. Біля машин клопоталися механізатори: ще раз перевірили, чи все в порядку. Лише І. А. Поправка мовчав сидів у кабіні.

— Щось трапилось, Андрійовичу? — запитав я.

— Ні. Все добре. Просто я скучив ось за цим постійним запахом бензину, машини.

Так, не можемо ми без цих нам звичних і дорогих клопотів: поратись коло землі. У бригаді 55 механі-

заторів, переважна більшість — молоді. Вони паща надія і опора. Але, думаю, треба більше молодим проявляти ініціативу, ентузіазму.

У сьогоднішній розмові було порушено ряд проблем, над якими механізаторам треба замислитися, бо ж усе це допоможе працювати ще краще. Партия ставить завдання: добитися у 1984 році зростання продуктивності праці на 1 процент і знизити собівартість продукції на 0,5 процента. А чи можемо ми в бригаді підвищити продуктивність використання машин, зокрема, підняти виробіток на кожен трактор на 20 процентів? Можемо, якщо уважно вивчати і зважити всі резерви. Це, насамперед, використання широкозахватних агрегатів, економії робочого часу, використання машин у дві зміни. Резерви, бачите, добре відомі нам. Тільки взятися за їх реалізацію треба серйозніше. І чому б у цьому не показати приклад молоді? Не проявити ініціативу? Адже маємо вже досвід, коли комсомольці, з ентузіазмом узявшись за добру справу, доводять її до кінця. Ось приклад. Молоді в бригаді багато, а елементарних умов для відпочинку не було. І самі ж комсомольці власними силами обладнали волейбольний майданчик, душеву, тепер працюють над будівництвом спортмайданчика. Треба тільки ініціативу проявити.

В. МОЙСЮК,
комбайнер:

— Підтримую думку бригадира Михайла Григоровича Баздіра: треба більш проявляти ініціативу нам, молодим. І продовжити строки служби машин, і підвищити їх продуктивну віддачу — питання важливі. Але як ми ставимося до техніки? Чи не буває так: одержав новий трактор і працюєш на ньому, доки сам не зрушиться. Молять, чого його ремонтувати, трактор новий. А хіба при такому ставленні буде машина довго служити? Техніку треба любити. В цьому нам приклад подають наші батьки, досвідчені механізатори. От, наприклад, І. В. Кройсу Т-150К вірно служити уже десяти рік. І по продуктивності праці він не поступається механізаторам, які водять нові машини.

Я після служби в армії повернувся в рідний колгосп. Одержав новий комбайн. Спасибі за довіру. Уже підготував його до життя. В бригаді працюю порівняно короткий час. Ще бракує майстерності, досвіду, уміння. Але одне я розумію: бути хліборобом почесно і дуже складно. Чому? Індустріалізація праці трудівника села вимагає плинні від механізатора не лише високої майстерності, уміння, а й глибоких знань. Я вважаю, що працювати краще, високопродуктивніше зможе той механізатор, який буде на рівні тих знань, які ставить сьогодні перед хліборобами саме життя.

Візьмемо, скажімо, вирощування кукурудзи. Ми під-

тримали ініціативу молодих олександрійських і новоукраїнських механізаторів, вирішили на 200-гектарному полі одержати не менш як по 50 центнерів зерна кукурудзи. Працюємо за бригадним підрядом. Вирощуємо качинську індустриальним методом. Складний комплекс машин, технологія вирощування культур. Хіба вони не вимагають від механізатора знань? Думаю, нинішній механізатор повинен у якійсь мірі бути і агрономом, і інженером, і коли хоче, економістом.

Ми щороку навчаємося в агрошколі, підвищуємо кваліфікацію. Молодим постійно стає у великій пригоді досвід ветеранів-механізаторів. Яка це багата професійна школа для нас! Щоб використати її сповна, треба попрацювати і комітету комсомолу колгоспу. Всього кращому, передовому — широкі комсомольські крила, завзяття.

В. ПАНЧЕНКО,
перший секретар
Долинського району
ЛКСМ України:

— Статтю знатного хлібороба В. С. Андріяша «Хліб наш насущний» обговорено в усіх комсомольських організаціях району. Порушені в ній проблеми близькі кожному комсомольцю, кожній молодій людині. Бо йдеться про наше зростання в праці, про вклад кожного у вико-

нання завдань п'ятирічки, про наші резерви. Чимало молодих виробничників, комсомольсько-молодіжних колективів району переглянули на цих зборах взяті соціалістичні зобов'язання у бік їх збільшення. І слова дотримали. Назву лише два приклади. КМК доярок колгоспу імені Леніна, де групкомсоргом В. Поклад, очолює соціалістичне змагання молодих тваринників. Торік молоді доярки добили понад три тисячі кілограмів молока від корови. А комбайнер колгоспу «Родина» І. Сущик комбайном «Ніпа» намолював минулих років близько 6 тисяч центнерів зерна.

Ми сьогодні говоримо про наші комсомольські резерви. Вони є. Головне, не лише їх бачити, виявляти, а послідовно працювати, аби пустити резерви в діло. В цьому покликані допомагати комітети комсомолу, більше того, вони мають стати застрільниками усіх хороших починань. Комсомольська організація сильна добрими справами. А їх немало в активі комсомольців і молоді колгоспу імені Шорса. Однак, як підкреслювали учасники розмови, є ще над чим і працювати. Не маємо права для самозаспокоєння.

Хотілося б також, щоб на сторінках газети «Молодий комунар» з питань, про які ми сьогодні говоримо, частіше виступали комсомольські працівники, активісти.

КОМЕНТАР РЕДАКЦІЇ

Важливі питання порушили учасники зустрічі. Як найпродуктивніше використати техніку? Які фактори впливають на вдосконалення професійної майстерності молоді? Дещо різні думки з цього приводу було висловлено. Але висновок зроблено один: найважливіший резерв — наше трудове сумління.

У колгоспі довіряють молоді. Тут у тісному зв'язку досвід, уміння й завзяття молодих. А це відкриває для юнаків і дівчат широке поле творчої діяльності.

Сьогодні ми все частіше говоримо про нероздільність професійної і моральної підготовки до праці, про потенціал трудового сумління. Цю думку висловили і В. А. Андріяш у своїй статті, про це говорили й учасники сьогоднішньої розмови за «Круглим столом». Не можна бути байдужим до того, що ти робиш, як ти робиш. Взв'язався за діло — будь-що доведи його до кінця.

Нині комсомольці і молодь колгоспу імені Шорса на ділі доводять свою причетність до вирішення важливих завдань Продовольчої програми, одинадцятої п'ятирічки. В тому, що господарство з року в рік має високі врожаї насіння люцерни, одержало торік 37 центнерів кормоодиночки з гектара, достроково справилось з виконанням плану продажу державі яєць, — чимала заслуга й молоді, яка є ініціатором багатьох добрих справ. Молоді механізатори сміливо взяли за впровадження бригадного підряду, освоїли індустриальну технологію вирощування кукурудзи, сояшнику, цукрових буряків.

Коли вертаєся сьогоднішній номер газети, з колгоспу повідомили: повним ходом іде весняна сівба. І приклад високопродуктивної роботи в полі показують комсомольці С. Коваленко, М. Дружина, В. Мойсюк, Г. Богдан. Їхній середньодобовий виробіток на агрегат удвоє перевищує плановий.

Протягом року газета пела розмову з молодим сучасником про особистий внесок кожної молодої людини у виконання завдань Продовольчої програми, одинадцятої п'ятирічки. Слова знатного хлібороба В. С. Андріяша: «Що я зробив? Чи зможу працювати ще краще, ще ефективніше в майбутньому? Що для цього потрібно?» звернені до тебе, молодий хліборобе, робітнику, спеціалісте, науковцю. Сьогодні ми не закінчуємо розмови з молодим сучасником. Розкажи, друже, про себе, колектив, у якому працюєш, його турботи. Зупинись на проблемах, що заважають трудитися ще краще, продуктивніше.

Розмову записав
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.
Фото В. ГРИБА.

ЦЕЙ НЕСТАРІЮЧИЙ УЧКОМ

УЧНІВСЬКЕ
САМОВРЯДУВАННЯ

«У комуністичному вихованні учнів багато що залежить від громадських організацій, учнівського самоврядування...»

(Основні напрями реформи загальноосвітньої і професійної школи).

Діяльність органів учнівського самоврядування багатогранна. Їх першочергове завдання — залучати школярів до суспільно корисної праці, виховувати інтерес до навчання, боротися за підвищення успішності. Я маю нагоду по-знайомитися з робочими планами учкомів Сухоташлицької, Поепівської, Вільшанської середніх і Плоско-Забузської, Йосипівської, Коритно-Забузської восьмирічних шкіл. Питання успішності тут стоять на першому місці. За неї відповідає навчальна комісія учнівського комітету, коло діяльності якого досить широке: облік успішності, контроль за підготовкою до занять, участь в організації роботи предметних гуртків.

Так, за рекомендаціями такої комісії в Сухоташлицькій десятирічці на своїх зборах десятикласники розглянули питання «Навчання кожного — під контроль учкому», у цьому класі Плоско-Забузської восьмирічки школярі обговорили ряд питань під девізом «Учмі! Учитися!».

літньої творчості, влаштовують цікаві шкільні радіопередачі. Характерно, що майже всі ці завдання виконують самі діти. При цьому важливо те, що школярі усвідомлюють необхідність виконання вказівок учкому.

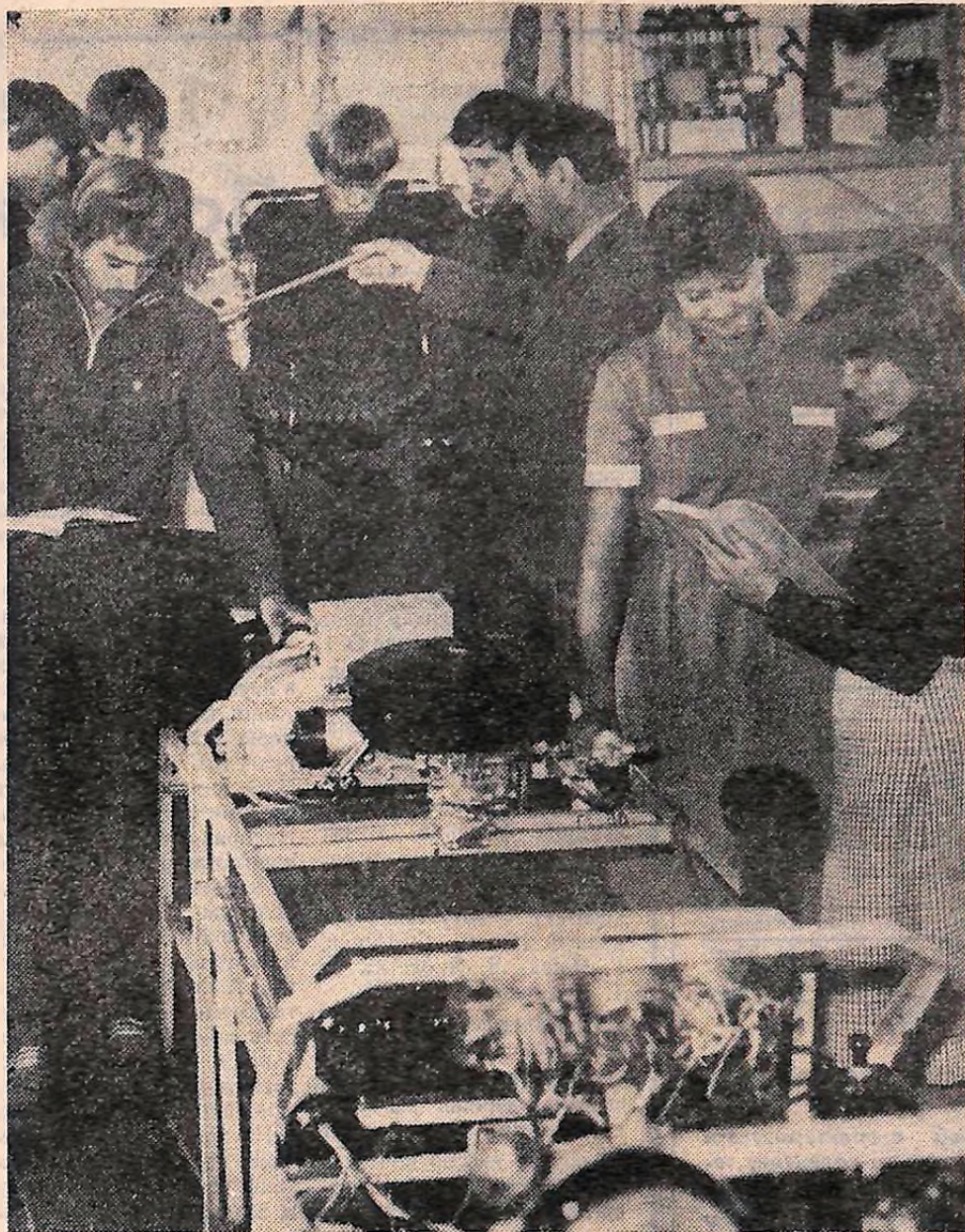
У багатьох школах район учкомівці разом із радою піонерської дружини, комітетами комсомолу допомагають у роботі предметних гуртків, клубів вихідного дня, спортивних секцій. Скажімо, в Сухоташлицькій СШ вони стараться залучати до технічних гуртків своїх ровесників, які схильні до правопорушень. Учителю фізики П. І. Шилов веде гуртки, які адміністрація школи забезпечила всіма необхідними матеріалами. На районній виставці виробничих техніків Сухого Ташлика зайняли перше місце.

Діловим пунктом у функціях учкому стали і комісії праці та профорієнтації.

Учкомівці Йосипівської середньої школи так сплановують свою роботу, що кожен тиждень один із класів їде працювати на тваринницьку ферму місцевого колгоспу імені Леніна. Цікаво проходять і тематичні прес-конференції на профорієнтаційну тему. Одна з них недавно відбулася під девізом «Землю прикрашає сонце, а людину — праця», на яку були запрошені керівники господарства.

Яка ж кінцева мета діяльності учнівських комітетів? На що вони спрямовують свою роботу? Від учителів тих шкіл, де учкомам приділяють серйозну увагу, я не раз чув, що їхні вихованці почали краще вчитися, свідоміше ставитися до виконання громадських доручень, відчувати смак фізичної праці. А ще діти все більше усвідомлюють себе господарями школи, ширше, з повною віддачею прагнуть зробити свій внесок у спільну справу. У шкільних колективах з'явилися десятки здібних організаторів, ділові якості яких обов'язково відіграють позитивну роль у їхньому майбутньому самостійному житті.

В. ПИРОЖЕНКО,
завідуючий райметодкабінетом.
Вільшанський район.

У Компаніївському міжшкільному навчально-виробничому комбінаті навчається багато старшокласників району. Вони оплодівають професіями тракториста, шофера, оператора доїння, товарознавця і будівельника. Заняття в комбінаті ведуть не тільки вчителі й майстри виробничого навчання, а й фахівці з різних районних підприємств й установ. Знання, здобуті в МНВК, хлопці й дівчата закріплюють на практичних заняттях під час літніх канікул.

На знімку: директор навчально-виробничого комбінату В. І. СКОЧКО веде урок автомобільної справи.

Фото М. САВЕНКА.

КОНКУРСИ

ПРИЧЕТНІСТЬ ДО КРАСИ

Вже стає доброю традицією проводити в області конкурси виконавської майстерності викладачів і учнів дитячих музичних та художніх шкіл. Цього року відбувся II конкурс виконавської майстерності педагогів, присвячений 40-річчю визволення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників. У ньому взяли участь 125 учителів за спеціальностями: фортепіано, струнно-смічкові, духові, народні інструменти, музично-теоретичні дисципліни, а також 12 інструментальних ансамблів і оркестрів. На

обласну виставку творчих робіт викладачів дитячих художніх шкіл представлено 40 творів різних жанрів.

Конкурс виконавської майстерності показав зростання творчих можливостей багатьох педагогічних колективів. На високому професійному рівні виступили І. Федоренко, В. Логинів, Т. Ступа, А. Климась, М. Волкова, А. Ігаченко, О. Козлов, В. Вербицька та інші музиканти. Цікаві роботи представили викладачі дитячих художніх шкіл Ю. Іващенко, Л. Кир'яков, Л. Бондар, І. Смічек з Кіровограда, С. Ніколенко, А. Охупкін з Олександрії, А. Биков з Світловодська.

15 квітня в залі обласної філармонії відбувся заключний концерт переможців конкурсу. В фойє філармонії експонувалася виставка творчих робіт викладачів художніх шкіл.

Наш кор.

У нас — прем'єра

В обласному театрі зальон відбулася прем'єра спектаклю «Чудеса Феї День народження», поставленого за п'єсою київських драматургів Ірини й Яна Златопольських.

«Коли прилітають пінгвіни» режисером Оленою Ванною під керівництвом головного режисера театру Олександра Тіктієра.

Прем'єра спектаклю «Чудеса Феї День народження» стала своєрідним подарунком маленьким іменинникам міста, які разом з батьками приїхали відсвяткувати свій день народження в театр. Кожному з них суспільні і татуні Феї День народження сириньки вручили герої п'єси Пінгвіни та Фея Кіт.

У спектаклі дебютували молоді актори випускники Саратівського театрального училища 1984 року С. Рутковська, С. Красюкова, В. Вирський, М. Коломнічова, Г. Коваленко.

Е. ГРУМБЕРГ.

ЩО ВМІЄШ ТИ?

У нашому середньому МПТУ № 4 проишов конкурс професійної майстерності зі слюсарної справи, в якому взяли участь першокласники профтехучилища і старшокласники шістнадцяти шкіл міста. Перед учасниками конкурсу було поставлене завдання виготовити за кресленнями слюсарний молоток. Для цього їх забезпечили загортаками, необхідним устаткуванням, інструментами.

Жюрі у складі заступника директора училища з навчально-виховної роботи В. Р. Шалабіна, секретаря комітету комсомолу Миколи Гончара та майстрів виробничого навчання при підбитті підсумків врахувало затрачений час, додержання вказаних у кресленні розмірів, правильність форми виготовленого молотка, а також організацію робочого місця. Переможцями визнані серед учнів МПТУ № 4 Валерій Азіма, Сергій Бідюк, Ігор Тарасов, Сергій Іщенко, Владислав Бісеров та Валентин Колесник, а серед старшокласників — Володимир Дяченко (СШ № 24), Олег Горшков (СШ № 18), Олександр Горбунов (школа № 33), Сергій Токманенко і Андрій Завадський (СШ № 13), Віктор Бельман (СШ № 22).

**О. ПРОКОПОВ,
Б. КОРОБКО,**
майстри виробничого навчання.
м. Кіровоград.

ПІДСУМКИ РОБОТИ

обласної ради Українського товариства охорони природи за минулий рік, став природоохоронних заходів у нинішньому році стали темою розмови на засіданні ради. Особливу увагу було звернуто на завдання охорони природи у світлі рішень останніх Пленумів ЦК КПРС.

З доповіддю виступив голова обласної організації товариства, перший заступник голови облвиконкому М. П. Громошкін. Він відзначив добру роботу Кіровоградської міської, Маловисківської та Гайворонської районних організацій УТОП, вказав на недоліки в роботі охоронців природи деяких районів області, зокрема, Знам'янського.

Було прийнято соціалістичні зобов'язання обласної організації УТОП на 1984 рік.

В. ПОДОВИНСЬКА.

ПРО ЕФЕКТИВНІСТЬ ДОЗВІЛЛЯ

Стаття «Хто ви, музики? Чий ви?» спонукає до роздумів, адже те, як ми проводимо свій вільний час, яку «духовну їжу» споживаємо, залежить багато. Як на мою думку, то давно вже назріла потреба говорити не лише про ефективність робочого часу, а й про ефективність дозвілля.

У нашій Вільшанці немає ресторанних музик. Проте місцеві весільні музиканти як блискавка схожі на описаних у статті. Та ж сама проблема і з репертуаром, і з якістю музичного оформлення сімейного торжества: співається ода одеським «Лимончикам» та «Вулиці М'ясоїдів».

Публікуємо відгуки на проблемну статтю «Хто ви, музики? Чий ви?», надруковану у «Молодому комунарі» за 1 березня ц. р.

ській». І хоча це справжня халтура, гроші господарям доводиться платити справжнім, трудові. Ще й досить-таки солідні.

А чому б не створити при районному будинку культури колектив штатних музикантів, щоб можна було в будь-який час оформити з ними трудовий договір, і гроші йшли

б у державну касу. Та й репертуар змінився б на краще. Адже теперішнім весіллям так не вистачає віками плеканих народних перлин — величальних пісень, обрядових, жартівливих. Тих, котрі б надавали сімейному торжеству справжньої краси і неповторності.

С. ПЕТЛЯКОВ.

ЩО ПОСІЄШ...

Думаю, важливе питання про ресторанних музик порушив «Молодий комунар». Виходячи з того, як і що вони грають, а в ресторані ВІА назвав ШІА (шумно-інструментальний ансамбль). Якось ми з друзями і вирішили на годину завітати в ресторан «Лужок», про який згадувалося і в матеріалі «Хто ви, музики? Чий ви?».

Відразу переконалися: ніхто там не анімає за настрої відвідувачів. На першому плані в адміністрації — виручка. Судить самі: асортимент спиртних напоїв багатий, а освіжаючих немає зовсім. До того ж на відвідувачів, котрі хочуть посидіти без «спотикача», офіціанти дивляться, як на марсіан.

Тим часом музиканти після перепочинку взяли до рук інструменти, соліст — мікрофон і... почалося: хто голосніше, той і краще. Соліст, надриваючись, щоб перебити музикантів, співав про «дах дому твого», а музиканти в свою чергу так старалися, що аж дах ресторану почав вібрувати. Засідники, мабуть, уже адаптувавшись до такого шаленого виступу, весело танцювали і лише деякі — певно, не звиклі до такого, відвідувачі здивовано перезиріли. Ми пробували продовжити перервану розмову, але де там! Щоб співрозмовник тебе почув, треба було йому кричати у самісіньке вухо. Словом, на крилах «милословної» пісні відвідувачі, аби зовсім не оглухнути, буквально «вилітали» з «Лужка».

Залишаючи ресторан

один з відвідувачів — си-вочолий ветеран Великої Вітчизняної війни із гіркою в голосі промовив: «Ні! Це не музиканти, а духопели».

Та, на жаль, певне коло молоді цю саму горе-музику вважає за вищий клас. А це вже не гімн-сого зіпсований настрій. Тут засівають облудні зерна у душах молодих відвідувачів ресторану. Вважаю, що настав час асерійоз взятися за вирішення піднятих на сторінках «Молодого комунара» проблем. Адже, відкладаючи цю справу з дня на день, ми занадто багато втрачаємо у найголовнішому — у вихованні справжнього естетичного смаку нашої молоді.

К. ПОВЕЛКО,
працівник редакції
олександрійської мі-
ськрайонної газети
«Ленінський пра-
пор».

НІ ДНЯ БЕЗ ТЕАТРУ

ЮВІЛЕЙ

Всього два місяці минуло, як відновила свою роботу обласна юнацька бібліотека імені О. Бойченка, а вже скільки юнаків та дівчат міста відвідали її. Не минають читачі і недавно створеного відділу мистецтв.

Той, хто заходить до нього на кілька хвилин, нерідко залишається тут надовго — погортати новий журнал або мистецький альбом, послухати платівку. До послуг читачів відділу більше 5 тисяч книг, 1,5 тисячі платівок, діафільми, слайди, періодичні видання.

Часто працівники відділу мистецтв запрошують читачів на свої масові заходи. Цікавими були вечір, присвячений 170-річчю з дня народження Т. Г. Шевченка «Шевченко — художник», літературно-музична композиція «Комсомольське серце те саме» та інші заходи, присвячені цікавим подіям, знаменним датам у мистецькому житті республіки й області. Сьогодні ми пропонуємо увазі читачів підготовлену працівниками відділу мистецтв обласної бібліотеки для юнацтва імені О. Бойченка розповідь про славного нашого земляка, народного артиста УРСР Т. П. Юру, сторіччя від дня народження якого відзначає 22 квітня театральна громадськість республіки.

ПЕРЕГОРНЕМО сторінки минулого. Т. П. Юра — один із найталановитіших представників акторської сім'ї Юрів. Ми говоримо — сім'ї, бо на ниві українського театру, крім Терентія Петровича, плідно працювали двоє його братів і сестра. Всі вони народилися в селі Підлісному Олександрівського району.

Мистецька діяльність Терентія Петровича почалася в рідному селі з аматорських вистав. Пізніше (1905 року) він приходить у професійну трупу С. Максимовича, яка діяла в Єлисаветграді.

Робота в трупі Максимовича була суворою школою для початківця. Юнакові, який мріяв про справжню творчість, довелося зіткнутися з прозою життя мандрівної трупи, пережити розчарування художніми смаками її членів. Із того, про що він мріяв, збудується тільки одне — вихід на широку народну аудиторію. Молодий актор з хвилюваннями готувався до кожного виходу на сцену, невтомно шукав виразних засобів гри.

Т. Юра грав не тільки в трупі С. Максимовича. З 1908 року він почав працювати в трупах і антрепрізах О. Дунельського, О. Суходольського, П. Колесниченка, очолив трупу «Українське товариство аматорів» міста Олександрії.

Великий Жовтень створив соціальні передумови створення нового театру. Він визначив і подальший шлях Т. П. Юри. В 1918 році він організовує постійний театр під назвою «Сурма» у містечку Олександрівці, виконує також і громадські доручення (був головою повітової спілки працівників мистецтва). В 1920 р. Т. П. Юра та його дружина актрису Феодосію Андріївну Барвінську запрошують до театру імені І. Франка, заснованого його молодшим братом Г. П. Юрою. З цим теат-

ром пов'язане все даліше життя Т. П. Юри.

Щоб охарактеризувати умови праці колективу театру, наведемо такий уривок із спогадів нашого земляка:

«...Бувало так, що самі актори возять дрова до своєї квартири й динамо театру і самі дають світло, самі ставлять декорации, шиють костюми для постановок, носять на собі театральний багаж у подорожі, реальним чином годують...»

Але звичайною річчю було й те, що після вистав зала театру гула від оплесків, що глядачі розпрямили коней і не давали артистам вийти з села далі, й те, якої популярності набув театр на Донбасі, коли його запрошували то в один, то в інший робітничий район, сперечались між собою за черговість, і коли на вистави приходили тисячами. Все це породжувало ще більший запал, ще більше захоплення роботою.

Серед кращих ролей в п'єсах класичної спадщини, створених Т. П. Юрою за час роботи в театрі імені І. Франка, — Терезій («Цар Едіп» Софокла), Осип («Ревізор» М. Гоголя), Хома («Ой не ходи, Грицю...» М. Старицького), Тартюф («Тартюф» Ж.-Б. Мольєра), Сатін («На дні» М. Горького), Іван, Усвій («Безталанна», «Житєйське море» І. Карпенка-Карого) та інші.

У п'єсах радянських драматургів Т. Юра створив такі образи: Гнат Гиря («97» М. Куліша), Гнат Ороза, «Справа честі» І. Микитенка, Чир («Любов Ярова» К. Треньова, Кобза, Бублик («Загибель ескадри», «Платон Кречет» О. Корнійчука)...

**Л. БІЛЕЦЬКА,
В. ЧЕРКАШИНА,**
працівники відділу мистецтв обласної бібліотеки для юнацтва імені О. Бойченка.

Спорт

Спорт

ЧИ ДАЛЕКО ДО ОЛІМПУ?

Достойна зміна

У Кіровограді проходив республіканський турнір юних гімнастів на кубок «Надія». Вже сама назва турніру — кубок «Надія» — говорить сама про себе: вирішено перенести майстерність наймолодших наших вихованців, котрі прийдуть на зміну досвідченим майстрам. Кіровоградські гімнасти виступили краще, ніж у попередні роки. Дівчата вийшли на 4, а хлопці на 5 місця в першій групі. А в загальнокомандному заліку вони п'яті серед 26 команд республік. Є в нас і один золотий призер — це кіровоградський авангардист Сергій Рошин (тренер О. І. Рошин). В десятку найсильніших увійшли Наталя Задорожна, Оксана Лип, Олександр Дудник, Григорій Мисютич та Іван Березняков (останні двоє з Олександрії). Команда дівчат була укомплектована з вихованок ДЮСШ обласного комітету, її готували тренери Є. Нечай, О. Нечай, Г. Яшук, Л. Яковська та Т. Радченко.

Програма турніру не обмежувалася багатоборством на снарядах. Її доповнювали поєдинки із загальнофізичної підготовки. І це одразу внесло корективи в спосіб тренування кіровоградських хлопців вдвічі.

Що перешкодило виступити кіровоградцям краще? Передусім, ми ще не вміємо оперативно розв'язувати організаційні питання, на рекомендації федерації гімнастики часто реагують із запізненням. Наші вихованці вважалися гостями кубкових змагань. Насправді це не так. Адже вони змогли познайомитися з помістом (його готували аж два тижні) тоді, коли в Кіровоград приїхали команди з інших областей. А якщо їм створили такі умови хоч би за десяти днів до початку поєдинків, вони змогли б потренуватися, і результати, звичайно, були б вищими.

На кіровоградських тренерів нарікань немає, фаворити вони досвідчені. Але ж жодна ДЮСШ області

не відповідає типовому положенню про структуру і наповненість. А в олександрійських тренерів І. Бакаржеєва та В. Фурлета умови для роботи з юними гімнастами зовсім примітивні.

Є в нас поки що один спеціалізований гімнастичний зал ДСТ «Авангард». Його створення виправдало себе. Тут уже підготовлено спортсменів, які стали призерами республіки. Тож про вдосконалення спортоб'єктів варто дбати швидше і дієвіше. Адже перед старту спартакіади «Юність».

Щодо проведення самого турніру на кубок «Надія». Наші гості були в нас як на святі. Уроючиста церемонія відкриття змагань, призи переможцям, які допомогли виготовити члени батьківського комітету ДЮСШ обласного комітету, цікава розважальна програма — все це залишилося в пам'яті юних гімнастів.

М. ГАСМАН,
головний суддя змагань, завідувач кафедри Кіровоградського педінституту.

ФУТБОЛ

«НОВАТОР» — «ЗІРКА» — 1:0

У першому таймі цього матчу кіровоградці мали реальну можливість відкрити рахунок. Але Сергій Ралоченко не зміг (уже вкотре!) залучити у ворота

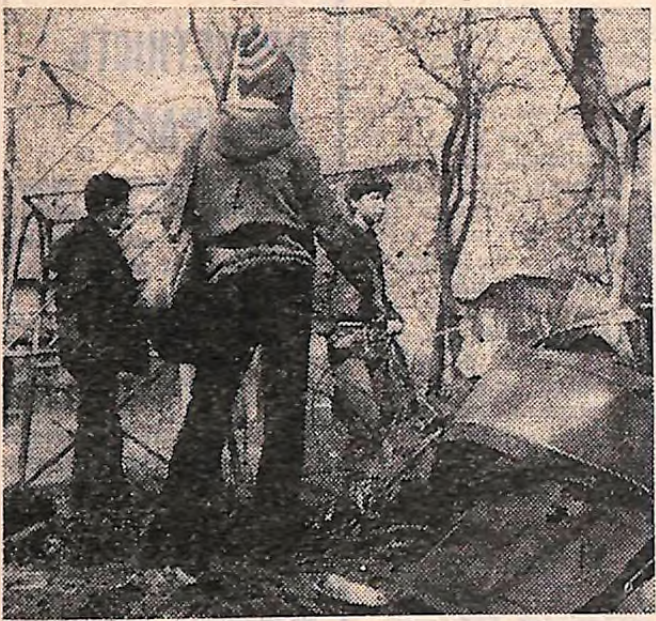
жданівців. За вісім хвилин до кінця гри захисники «Зірки» допустили помилку, і футболісти «Новатора» примусили Бориса Філатова вийняти м'яч із сітки. Всі намагання гравців «Зірки» уникнути поразки не увінчалися успіхом.

Наступну гру кіровоградці проведуть у Горлівці з місцевим «Шахтарем».

В. ТВЕРДОСТУП.

ФОТОЗВІНУВАННЯ

Наш громадський кореспондент М. Власенко минулого тижня побував на кількох спортивних майданчиках обласного центру з метою зробити фотознімки, який би засвідчив, що там усе готово до проведення змагань. Та плани не здійснилися. Але фотознімок зроблено: такий вигляд має спорткомплекс біля СШ № 14, який обслуговує жек № 6. Сектори для стрибків, ігрові майданчики завалені металом, сміттям, хмизом. Мабуть, працівники жек і комітет комсомолу школи чекає поки хтось приїде сюди і наведе порядок.

РЕПЛІКА

Обіцянка-цяцянка

Кілька років шахісти Кіровограда зверталися в різні установи з проханням виділити приміщення, де можна було б обладнати шаховий клуб. Та проблема не розв'язувалась. Тим часом на республіканських турнірах члени збірної області отримували нуль.

Відкрили вже шахові клуби в Олександрії, Знам'яні, А. Кіровоградські шахісти та інші й не мали. І ось в міській конюшні на решті назвали «Знайдемо для вас приміщення». І доправили Кіровоградському райкомком «вишунати» резерви. На початку року в будинку № 4 по провулку Великописарівському звільнилися напівпідвальні кім-

нати. Їх передали обласній раді ДСТ «Спартак», було складено кошторис, розробили проект реконструкції майбутнього шахового клубу.

А хто ж виконає штукатурні та малярні роботи, обладнає приміщення? У райвиконкомі сказали шахістам: «Вашими шефами будуть робітники виробничого об'єднання «Дружність». Заподумали вам у всьому допомогуть. В об'єднанні «Спартак» були настроєні оптимістично. Взалися за роботу. В травні уже надіялися провести там перші турніри. Інструктор об'єднання Г. Дубіна вже й заступив шахістичні.

І ось давнє у редакцію. Телефонують юні шахісти:

— Прийдіть, подивіться, допоможіть. Бо самим нам тут аж ніяк не справиться... Г. Дубіну, його юних помічників Юрія Шевелєва, Ігоря Центера, Сергія Вальдимасова, Вадима Ломоносова та Вячеслава Седова ми застали в підвальному кімнаті. Вони самотужки ламали цегляну перегородку і виносили сміття на вулицю.

— А де ж муляри, штукатури, плиточники? Г. Дубіна розвів руками: — Ченасмо. Директор «Дружності» обіцяв три місяці тому. Обіцяв і доручив майстрам цеху № 34 почати реконструкцію...

А обіцяного, виходить, треба чекати роками...

М. ВІНЦЕВИЙ.

**Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.**

24—26 квітня в м. Кіровограді на кордодромі стадіону «Піонер» (район Новоолександрівки) відбулися XVIII обласні змагання школярів по кордовому авіамоделізму.

Початок змагань 24 квітня — з 14.00 до 18.00.

25 квітня — з 9.00 до 18.00.

26 квітня — з 9.00 до 18.00.

**Оргкомітет
змагань.**

Наближається Першотравень!

Вітання з ним чекають в кожному домі. Напередодні свята підприємства зв'язку завжди дуже переважані.

Товариші! Ваші рідні, близькі, друзі одержать поздоровчу кореспонденцію до свята, якщо ви завчасно надішлете її.

Нагадаємо: прийом іногородніх телеграм із зазначенням строку вручення закінчується 27 квітня, місцевих — 29 квітня.

Своєчасно й за призначенням прийдуть листи, відправлені у стандартних конвертах й поштові листівки встановлених розмірів із зазначенням поштового індексу й номера відділення зв'язку.

**Кіровоградський
поштамт.**

Товари — поштою
До відома покупців!
Ростовська-на-Дону
база Роспосилторгу

НАДСИЛАЄ

на замовлення
населення
килими ворсові моск-
овських фабрик:

2 м × 3 м — ціна
660 крб.,

1,4 м × 2 м — ціна
308 крб.,

0,92 м × 2 м — ціна
120 крб.

Ціни на килими зазначені без витрат на пересилку.

Замовлення просимо надсилати за адресою: 344707, г. Ростов-на-Дону, ул. Березовая, 101.

База надсилає товари накладною платою (оплата на пошті при одержанні посилок).

Строк прийому замовлень — 10 днів з дня опублікування в газеті.

**Ростовська база
«Роспосилторгу».**

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить в вівторок, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.